

Ava Reed

High Hopes

Eerste deel van de
Whitestone Hospital-serie

Soundtrack

- 'Where It Stays' – Charlotte OC
- 'If You Keep Leaving Me' – Anderson East
- 'If I Be Wrong' – Wolf Larsen
- 'I Only Miss You When I'm Breathing' – Dan Elliott
- 'No Right To Love You'(Acoustic) – Rhys Lewis
- 'Pieces'(Acoustic) – Declan J. Donovan
- 'Looks Like Me' (Piano Acoustic) – Dean Lewis
- 'Like The Water' – Patrick Droney
- 'I Can't Breathe' – Bea Miller
- 'Falling Like The Stars' – James Arthur
- 'Easy On Me' – Adele
- 'Out Of Reach' – Gabrielle
- 'Willow' – Taylor Swift
- 'Silence' (Acoustic) – Grace Carter
- 'Better Than Today' – Rhys Lewis
- 'Yours In The Morning' – Patrick Droney
- 'Colour Me' – Juke Ross
- 'Bette Davis Eyes' – Boy
- 'Shivers' – Ed Sheeran
- 'Drivers License' – Olivia Rodrigo
- 'Glitter' – Patrick Droney
- 'Hold Me While You Wait' – Lewis Capaldi
- 'High Hopes' – Kodaline

1

Laura

‘Maak die verrekte brief nu eindelijk eens open. Als je dat niet doet, ben ik gedwongen om het vliegtuig te pakken, Laura Elizabeth Collins! En het is vijf uur ’s morgens en ik heb over vier uur een belangrijke shoot.’

Ik trek een half lachend, half vertwijfeld gezicht, terwijl Jess me vanaf het scherm van mijn laptop afwachting aankijkt. Ik vind het vervelend dat ik haar wakker heb gemaakt, maar ik moest haar gewoon zien en spreken. Ik heb namelijk behoefte aan dat onbekommerde optimisme van haar.

‘Toe nou. Waar ben je zo bang voor?’ voegt ze eraan toe, en ik kan de zachte por die ze me zou geven als ze hier naast me zat bijna voelen.

‘Nou, om eerlijk te zijn... dat je inderdaad van Berlijn naar Californië komt vliegen om mij een schop onder mijn kont te geven.’

Mijn grote zus lacht, wrijft in haar ogen en slaakt een luide zucht. ‘Kom op. Doe het. Net als met een pleister: tel tot drie, en rats, dan trek je hem in één keer snel en pijnloos open. Ik weet zeker dat ze je hebben aangenomen.’

Ik wijs haar er maar niet op dat je pleisters lostrekt, niet open. In plaats daarvan draai ik de brief om in mijn handen, ik laat hem door mijn vingers gaan en vraag me af of ik klaar ben voor het antwoord dat erin staat. Een deel van mijn weg ligt daardoor al vast, ik weet alleen nog niet welke kant die op leidt. Dat is een behoorlijk gek idee.

‘En als dat niet zo is?’ vraag ik afwezig. Stel dat ze me niet willen? Als ik niet daar terechtkom waar ik al zo lang wil zijn?

‘Lieverd, je bent afgestudeerd als de op twee na beste van je jaar en je hebt referenties van twee van de beste ziekenhuizen van het land. Er wacht heel veel op je, waarvoor je verdomd hard hebt gewerkt.’

Mijn blik valt op de brieven uit Philadelphia en Baltimore, die op mijn nachtkastje liggen. Ik voel me zo’n ondankbaar, verwend mormel omdat ik daar niet eens blij mee ben. Of nou ja, dankbaar ben ik wel. Ik heb mijn uiterste best gedaan om mijn studie aan de Stanford University School of Medicine met de hoogste cijfers af te ronden en een uitstekende arts te worden. In de loop der jaren heb ik alle hindernissen overwonnen die op mijn pad kwamen, niet alleen tijdens mijn studie, maar ook daarna. Ik heb talloze sollicitatiebrieven geschreven, selectierondes overleefd en alles gegeven. Inmiddels is het eind maart en zijn de eerste reacties binnengedruppeld, onder andere die ene waarop ik zo lang heb gewacht en die ik al dagenlang niet durf open te maken.

‘Papa en mama hebben elkaar op een medisch congres in Phoenix leren kennen,’ zeg ik zacht, hoewel Jess dat allang weet, en ik slik moeizaam. ‘Het gaat me niet om het ziekenhuis, maar om de stad. Ik... ik blijf maar hopen en denken dat ik daar iets dichterbij hen kan komen, maar ik ben ook bang dat ik hen nog een keer verlies als het niet lukt.’

‘Dat weet ik.’ Ik zit niet als enige met een brok in mijn keel, ik hoor dat voor Jess hetzelfde geldt en ik heb er spijt van dat ik haar, zeker gezien het tijdsverschil van negen uur, heb gebeld. Dat ik haar niet alleen wakker heb gemaakt, maar haar vanuit San Francisco ook nog eens wakker houd. En haar herinner aan wat we veel te vroeg hebben verloren. Wie we hebben verloren.

‘Daarom heb je mij gebeld, en niet Logan.’

Ik knik bijna onmerkbaar, maar ik twijfel er niet aan dat ze het toch ziet.

Logan houdt van ons en wij houden van hem, maar onze jongere broer doet zijn best om zo weinig mogelijk aan papa en mama te denken. Het liefste wil hij hen helemaal vergeten. Het doet te veel pijn. Hij is weliswaar bij de politie gegaan om in elk geval iets te kunnen doen tegen onrecht en haat, maar hij kan mijn keuze niet

echt begrijpen. Of misschien wil hij dat niet. En hij zal al helemaal niet toegeven dat hij heel erg op me lijkt.

‘Laura, je bent al zo ver gekomen. En ik heb geaccepteerd dat je net zo bent. Dat je geneeskunde bent gaan studeren, dat je je al dat gedoe op de hals haalt en er zelfs over denkt om naar Afghanistan en Syrië en dat soort landen te reizen om daar hulp te bieden. Net zoals onze ouders deden. Ja, daar heb ik inmiddels vrede mee. Je gaat daar gelukkig van worden en ik... ik ben trots op je. Het maakt niet uit wat er in die brief staat.’ Nadat Jess diep in- en uitgeademd heeft, vervolgt ze zacht en met schorre stem: ‘Dat waren papa en mama ook geweest.’

Ik kijk op en zie dat ze snel een traan uit haar ooghoek veegt en me dan weer glimlachend aankijkt. ‘En ik weet zeker dat ze mij zouden vervloeken omdat ik je niet heb kunnen ompraten.’

Ik lach met haar mee, maar mijn ogen branden. En voor het eerst sinds ik die brief in mijn bus vond, ben ik niet bang meer.

Jess houdt haar hand voor haar mond en gaapt. Nu voel ik me nog schuldiger.

‘Sorry, ik had je niet wakker moeten maken...’

‘Hou toch op, dat geeft helemaal niet,’ valt ze me snel in de rede, met haar hand op haar borst. ‘Ik had nu zo graag bij je willen zijn. Nog maar acht maanden, dan ben ik weer terug.’

‘Dank je, Jess.’

‘Graag gedaan.’ Ze wijst naar de envelop. ‘En, maak je die nu eindelijk open?’

‘Jawel, maar ik denk dat ik naar Josh ga en het daar doe.’

‘Wat? Dat kun je me niet aandoen, dat is niet eerlijk.’

‘Zodra ik weet wat erin staat, hoor jij dat ook.’

Ze kijkt me aan met een mengeling van nieuwsgierigheid en ongelooft. Dan haalt ze met een diepe zucht haar hand door haar lange blonde haar. Ze weet dat ik haar niet alleen heb gebeld omdat ze me snapt, maar ook omdat ik haar mis. Omdat ik onze ouders mis. Ik heb haar om heel veel verschillende redenen gebeld, maar niet omdat ik haar nodig heb om deze brief open te maken. Niet echt.

‘Goed, maar als je dat vergeet, zwaait er wat.’

‘Zoiets vergeet ik heus niet.’

‘O nee? En vorig jaar dan, toen je de woongroep opeens had veruild voor een eigen huurwoning in San Francisco? Of toen je de uitslag van je tentamens kreeg? Toen je dat bijbaantje kreeg en EHBO-cursussen ging geven? Toen Eddie doodging?’ Op haar vingers telt ze al die keren dat ik haar veel te laat iets heb verteld.

‘Je weet dat ik hier niet lang meer blijf en dat ik hier vanwege Josh ben komen wonen. En al die andere dingen heb ik je allemaal verteld!’

‘Ja, een halve eeuw later. Je had die baan al weken en onze schildpad was al drie maanden dood. Dat zei je pas toen ik vlak voor kerst vroeg hoe het met Eddie ging.’

Ik trek een gezicht. ‘Oké, duidelijk. Ik zet meteen een herinnering in mijn telefoon. Tevreden?’

Jess grijnst brutaal en gaapt luidruchtig. ‘Heel erg.’

Goed, reminder opgeslagen. Mijn telefoon herinnert me er morgenvroeg aan. ‘Slaap lekker, zusje, en veel succes met de shoot.’

‘Hopelijk kan ik nog een uurtje pitten en vergeet ik later vandaag niet mijn camera. Nou ja, de modellen zijn waarschijnlijk wel uitgeslapen.’ Ze steekt haar tong naar me uit en ik schud geamuseerd mijn hoofd en beëindig het gesprek. Ik mis haar heel erg en kan niet wachten totdat we elkaar weer zien. In het echt, niet op een scherm-pje.

Het klikje waarmee ik mijn laptop dichtdoe, schalt veel te luid door de kamer, en daarna valt er een stilte. Soms houd ik daarvan, soms wordt die me te veel. Te veel, te luid, te drukkend. Nu, bijvoorbeeld. Als ik niets anders te doen heb dan naar mijn eigen gedachten luisteren, die ik niet wil horen.

Het is pas acht uur en ik zit thuis. In pyjama. Op vrijdagavond. Normaal gesproken maal ik daar niet om, maar vandaag voelt het niet oké. Terwijl ik het normaal gesproken gezellig vind om thuis te zijn, zeker omdat ik tijdens mijn studie veel te weinig tijd heb gehad om te slapen, te ontspannen en te eten. En helaas ook om te fotograferen en te lezen. Met lezen bedoel ik romans of gedichten, geen dikke pillen over de werking van het menselijk lichaam. Mijn studie geneeskunde heeft zoveel tijd opgeslokt dat ik vrijwel geen privéleven

had. Dus het is een wonder dat Josh en ik nog iets van een relatie in stand hebben weten te houden.

Ik heb Josh tijdens mijn eerste semester aan Stanford leren kennen en tijdens mijn tweede semester werden we een setje. Geen idee of het gemakkelijker was gegaan als hij niet van studie was geswitcht. Hij vond geneeskunde een stuk minder boeiend dan ik. Hij haalde goede cijfers en dacht er zijn werk van te gaan maken, maar het paste niet bij hem. Als arts kun je niet op vrijdagmiddag om vijf uur de deur achter je dichttrekken en je kunt er al helemaal niet met de pet naar gooien, daarvoor zijn de verantwoordelijkheden te groot.

Josh is daarom in het tweede semester overgestapt naar rechten, maar ook dat hield hij niet lang vol. Te inspannend. Hij moest Stanford verruilen voor San Francisco State, in de stad, en daar studeert hij nu nog. Economie, over een paar maanden is hij klaar. Vanwege hem ben ik meteen na mijn belangrijkste tentamens van de campus naar de stad verhuisd. Nu kan ik nog een paar maanden bij Josh zijn voordat ik aan mijn baan als arts-assistent begin.

Dat ga ik niet hier doen. Californië was voor mij altijd al een tussenstation, ik heb nooit gedacht dat ik hier voor eeuwig zou blijven. Dat weet Josh ook. Dat was een van de eerste dingen die ik hem duidelijk maakte, maar hij was ervan overtuigd dat het allemaal wel los zou lopen. Volgens mij snapt hij nog steeds niet goed wat het precies inhoudt.

Josh plant namelijk altijd alles precies tot aan de laatste dag van de huidige week. Hij heeft weliswaar al eens gezegd dat hij met me meegaat, waar ik ook terechtkom, maar ik heb geen idee of hij dat echt meende en zo ja, of ik hem dat wel kan aandoen. Hij is gek op deze stad.

Ik heb ook geen idee of een relatie op afstand wel een lang leven is beschoren. Of ik daartoe in staat ben en of ik dat wel wil.

Aangezien Josh zich nergens druk over lijkt te maken heb ik besloten om er voorlopig ook niet wakker van te liggen. Al vind ik het nogal lastig dat ik niet eens weet of ik Josh in mijn leven nodig heb. Maar hij maakt er al zo lang deel van uit dat ik me niet kan voorstellen hoe het zonder hem is.

Vanavond moet Josh weer voor een tentamen leren en ik heb gezegd dat ik dat niet erg vind, hoewel we elkaar al een paar weken niet hebben gezien. Niet alleen omdat hij zoveel voor zijn studie moet doen, maar ook omdat ik vaak veel te moe ben.

Weer dwaalt mijn blik af naar de envelop, die ik tussen mijn inmiddels met koud zweet bedekte vingers houd. Dan pak ik mijn telefoon, die naast mijn laptop op mijn zonnig gele deken ligt, en tik een berichtje aan Josh.

Hoop dat je goed opschiet! Ik weet dat we voor vandaag niks hadden afgesproken, maar misschien ben je aan een pauze toe? En aan sushi. Ik blijf niet lang, maar... de brief is er. Al een paar dagen. Die wil ik graag samen met jou openmaken.

Tamelijk spontaan. Ik moet om mezelf lachen. Spontaan zijn is niet een van mijn grote talenten, maar heel af en toe, zonder dat ik het zelf kan verklaren, lukt het me om iets in een opwelling te doen. Soms heb ik het gevoel dat ik een vat vol tegenstrijdigheden ben. Ik ben net een vergelijking die niet op te lossen is, maar die toch klopt. Ik ben niet perfect. En dat geeft niet.

Terwijl ik op antwoord wacht, kom ik mijn bed uit en leg de brief en mijn telefoon op het kastje in de gang. Josh vindt het vast niet erg als ik even langskom. Hij woont bij me in de buurt en ik kan onderweg het aangekondigde eten afhalen. Aan Grand Ave zit een van de beste sushirestaurants die ik ken.

En dus loop ik naar de badkamer, maak mijn vlecht los en borstel mijn haar. Ik kijk naar mijn spiegelbeeld in de ronde spiegel boven de oude keramische wastafel en draai langzaam mijn hoofd van links naar rechts. In het licht van de badkamer lijken mijn grijsblauwe ogen donkerder dan ze in werkelijkheid zijn. Mijn blonde haar valt sterk golvend over mijn schouders, tot over mijn sleutelbeenderen. Dat ziet er ongewoon uit, want meestal draag ik het liever steil, maar vandaag zat het de hele dag in een vlecht. Het beeld dat ik nu voor me zie, doet me aan mijn moeder denken. Heel erg. En omdat ik zoveel van haar heb gehouden en haar zo mis, kan ik dat nog steeds niet verdragen. In elk geval niet vaak. Zelfs niet na al die jaren.

Ik slik moeizaam, steek mijn haar op in een nette knot en was snel mijn gezicht met koud water. Voordat ik mijn pyjamajasje ver-ruil voor iets waarin ik me buiten kan vertonen, werp ik nog snel een blik op mijn telefoon. Mijn batterij is zo goed als leeg.

‘Verdomme,’ mompel ik, en ik ga op zoek naar die verrekte oplader. Die heb ik gisteren nog gezien, hier ergens op het kastje. Waarop zoveel rommel ligt dat ik hoognodig eens moet opruimen. Het zijn allemaal van die spulletjes die zich in de loop der tijd ophopen en waarvan je telkens denkt: o, dat komt later wel. En dat ‘later’ wordt weken, totdat je een keer vaststelt: hé, dat ligt hier ook nog. Om ten slotte te denken: nu maakt het toch niet meer uit.

Ik slaak een zucht en kijk op mijn bed, in de la van mijn nachtkastje en in de kast met mijn camera’s, boeken en oude familiefoto’s. Maar die houd ik altijd opgeruimd, dus ik weet na één blik al dat de oplader daar niet ligt. Heel even blijf ik met mijn handen in mijn zij midden in mijn slaapkamer staan, die door een kamerscherm van bamboe van de woonkamer wordt gescheiden. Terwijl ik een rondje draai, laat ik mijn blik over alle hoeken van de kamer gaan. Het opgemaakte bed waarvan het beddengoed toch vol kreukels zit, het tafeltje met het pluizige kleedje ervoor, het dressoir. Verdorie, ik kijk zelfs onder het bed, hoewel ik daar nooit iets anders vind dan stofvlokken en haarclips. In de woonkamer ligt die ook niet. In de keuken stapelt het servies zich op omdat de afwasmachine vorige week de geest heeft gegeven.

Ik kan niet de hele avond naar die stomme oplader blijven zoeken...

Nog zes procent en geen antwoord van Josh. Ik besluit te wachten totdat mijn batterij leeg is en onderweg naar Josh een oplader en sushi te kopen. Als hij geen tijd heeft of het nu niet uitkomt, dan zegt hij het wel en heb ik in elk geval een lekker avondwandelingetje.

Ik neem de telefoon mee de badkamer in en leg hem op de stortbak, want de badkamer heeft het formaat van een schoenendoos en alleen daar is plek. Ik voel me meteen stukken beter als ik wat gezichtscreme, mascara en een beetje parfum heb opgedaan.

Het schermje licht op, dat zie ik vanuit mijn ooghoeken, en ik steek meteen mijn hand ernaar uit. Te snel, dus ik grijp ernaast. De

telefoon glijdt weg en het snelle gegraai waarmee ik de val probeer te stuiten maakt het nog veel erger.

Mijn telefoon valt.

In de wc.

Een luide plons, gevolgd door een zacht geborrel. Met open mond staar ik verbijsterd in het gat van mijn toilet. ‘Nee, nee, nee,’ fluister ik, en bij elk ‘Nee’ raak ik meer in paniek. Totdat het tot me doordringt wat er is gebeurd en ik mijn hand in de pot steek om mijn telefoon te redden. Het voelt alsof ik rectaal onderzoek doe bij een rund. Geen idee of dat echt zo voelt, misschien is dat nog warmer en nauwer, maar ongetwijfeld net zo glad en glibberig. Dat kan me niet schelen, als arts heb ik snel genoeg geleerd om nergens vies van te zijn. Het water in een stokoude plee kan mij er niet van weerhouden om een leven te redden. In dit geval het leven van mijn telefoon, waarvan het schermpje dooft wanneer ik hem vastpak. Bijna alsof het toestel me duidelijk wil maken dat ik te laat ben en heb gefaald.

Geweldig. Echt geweldig.

‘Shit!’ roep ik, me er heel erg van bewust hoe dubbelzinnig dat klinkt. Met dat doorweekte, druipende ding in mijn handen ren ik in paniek naar de keuken. Ik scheur een paar vellen keukenpapier af en leg de telefoon erop. Daarna was ik in recordtijd mijn handen.

‘Rijst. Ik moet ergens toch nog rijst hebben, maar waar...’ Ik kook zelf bijna nooit rijst, maar ik moet iets in huis hebben, voor die zeldzame keren dat ik er opeens trek in heb. ‘Kom op!’ Ik trek de kast open waarin ik normaal gesproken de rijst bewaar, schuif de pasta, de suiker en een paar blikjes opzij, en... Ja! Opgelucht haal ik het pak uit de kast, schud het leeg in een van de laatste schone kommen en leg mijn telefoon erin. Ik kan nu alleen maar hopen dat de rijst het vocht eruit trekt en dat het ding het morgen weer doet.

Ik neem een paar tellen de tijd om diep in te ademen, mijn ogen dicht te doen en mijn hoofd in mijn handen te laten rusten.

Wat een dag.

Misschien is dit een teken. Misschien moet ik weer mijn pyjama aantrekken en gewoon thuisblijven.

Er vallen een paar haren voor mijn gezicht, de knot is volgens mij verleden tijd en mijn mascara moet zijn uitgelopen toen ik in mijn

ogen wreef. Ja, misschien kan ik beter thuisblijven. Aan de andere heb ik zo'n trek in een lekkere maaltijd...

2

Laura

Lente in San Francisco is echt prachtig. Net een opbeurende omhelzing of een levend kunstwerk.

Een koel briesje speelt over mijn gezicht en ik trek mijn jas met mijn ene hand dichtter om me heen. In mijn andere hand heb ik de tas met onze sushi.

Ik ben dol op het frisse weer en de relatief milde temperaturen die hier het vaakst voorkomen. Niet te koud, niet te heet. Niet van dat extreme weer. Toen ik dat tegen Jess zei, moest ze keihard lachen. Ik hoor in gedachten nog altijd wat ze toen opmerkte. ‘En je wilt uitgerekend naar Phoenix verhuizen? Ben je gek geworden?’

Misschien wel, ja. Ik ben er nog nooit geweest. Ook niet in L.A. of in een andere stad met een vergelijkbaar klimaat, maar zo verschrikkelijk kan het toch niet zijn. Aan een beetje warmte is nog nooit iemand doodgegaan. En bovendien wil ik niet vanwege het weer hier voor daar verruilen. Ik laat mijn toekomst niet bepalen door de gemiddelde temperatuur. Het weer zal me een biet zijn, als de rest maar goed gaat. Maar dan moeten ze me wel eerst aannemen, schiet het door mijn hoofd, en weer lijkt de brief als een molensteen mijn jaszak te vullen.

Het komt allemaal goed. Dat moet gewoon.

Ik probeer mezelf af te leiden door de drukte om me heen in me op te nemen, door de aanblik van al die mensen en de brandende lantaarns in me op te zuigen alsof dit mijn allerlaatste wandeling door Chinatown is. Ik slenter langs de kroegjes en de restaurantjes, langs de lichtreclames en de grote Chinese karakters, en geniet van mijn wandeling, van deze avond en van dit moment.

Ik sla Clay Street in en volg die door de zakenwijk. Hier maken de bijna idyllische bonte straten, die een eigen hartslag en een eigen hectiek hebben, plaats voor tientallen hoge gebouwen die een heel andere orde en schoonheid uitstralen.

Al snel ben ik op mijn bestemming, waar ik de lift naar de vijfde verdieping neem. Het appartement van Josh bevindt zich ook in die deftige hoogbouw. Zonder aarzelen steek ik de sleutel in het slot en doe de voordeur open. Het lampje in de smalle gang hult me in warm licht als ik naar binnen loop en mijn jas en mijn sneakers uittrek. Ik hoor niets, de deur naar de woonkamer en daarmee ook de keuken is dicht.

Ik klop zachtjes op de deur, doe hem open en steek mijn hoofd de grote kamer in. ‘Josh?’

Zijn eettafel bezwijkt bijna onder stapels boeken, papieren en wel tientallen glazen, maar de rest van de kamer is zoals altijd keurig opgeruimd. Al is dat met een inrichting als deze niet zo moeilijk. Het is een sober geheel, zonder een spatje kleur en zonder foto’s, planten of romans. Niet alleen minimalistisch, ook hypermodern. Ik vind het eerlijk gezegd maar niks, want het lijkt zo... perfect. Kil, bijna steriel. Als in een ziekenhuis. Ik weet het niet, er ontbreekt in mijn ogen iets wat van dit appartement een echt thuis maakt.

Josh is alleen geen type voor gezelligheid. Waarschijnlijk betekent thuiskomen op een plek waar je je echt lekker voelt voor hem niet zoveel als voor mij. Of misschien vindt hij het gewoon prettig dat het er tussen zijn vier muren zo nietszeggend en inwisselbaar uitziet. Toen ik hem er een paar maanden geleden naar vroeg, begreep hij niet wat ik bedoelde en zei hij dat het maar een woning is, meer niet. Dat is de reden dat ik niet bij Josh ben ingetrokken en dat zelfs niet heb overwogen. Oké, en omdat we het onderwerp geen van beiden hebben aangesneden. Door mijn bijbaan, maar vooral door de erfenis die mijn ouders mij en mijn broer en zus hebben nagelaten, kan ik een eigen huis betalen en hoefde ik geen duizelingwekkend hoge studielening af te sluiten. Mijn schulden zijn te overzien, maar als ik had kunnen kiezen, had ik liever kromgelegen om alles te kunnen afbetalen. Dan hadden mijn ouders namelijk nog geleefd.

‘Hallo?’ roep ik, nu iets luider, en ik loop door de woonkamer

naar de open keuken aan de andere kant van de ruimte.

Geen reactie. Misschien neemt hij even pauze en doet hij een dutje. Toch probeer ik het nog eens.

‘Josh?’ Opeens hoor ik een luide bons. Links van me, uit de badkamer of de slaapkamer. Dat kan ik niet precies vaststellen. Ik zet de tas met sushi neer en wil net kijken of alles in orde is als de deur van zijn slaapkamer opengaat en Josh me geschrokken en misschien ook een beetje geïrriteerd aankijkt.

‘Laura, wat doe jij hier? Waarom heb je niet even gebeld?’ Boxershirt. Haar in de war. Hij schraapt zijn keel en trekt snel de deur achter zich dicht.

Waarom doet hij dat? Ik bedoel, ik weet hoe zijn slaapkamer eruitziet en hij is alleen, dus... Hij is toch wel alleen? Ja toch?

Josh en ik staren elkaar aan. Zijn groene ogen verraden niet of ik gelijk heb en zijn gezicht vertrekt een heel klein beetje. ‘Ik heb je toch geappt dat mijn batterij bijna leeg was? En daarna is mijn telefoon in de wc gevallen,’ ratel ik, want in gedachten zit ik allang ergens anders.

Josh strijkt met zijn vingers over zijn keurig geschoren kin, en dan zie ik het. Sporen van lippenstift op diezelfde kin. En ook op zijn mond.

‘Zeg alsjeblieft dat dit niet is wat ik denk dat het is.’ Ik wijs naar zijn gezicht, en alsof hij doorheeft wat ik heb gezien, wrijft hij driftig over de roze vlekken. Ik word meteen misselijk. Hij is dus niet alleen.

‘Dat kan ik niet,’ zegt hij op besliste toon. Hij laat zijn hand zakken, want hij snapt blijkbaar dat wegvegen geen zin meer heeft. Ik had nu heel graag een passend antwoord paraat gehad. Ik wil niets liever dan hem uitschelden of tegen hem schreeuwen. Maar ik sta daar maar, niet in staat om een woord uit te brengen.

Nog erger dan het feit dat er in de kamer achter hem blijkbaar een andere vrouw ligt, is dat dit me minder kwetst dan zou moeten. Dat het me minder verdrietig maakt dan je zou verwachten. Maar het doet wel degelijk pijn. Leegte, acceptatie en verdriet, dat voel ik, en misschien ook woede. Ja, beslist de nodige woede. Niet omdat hij de voorkeur geeft aan een ander, maar omdat hij het op zo’n laffe en lullige manier heeft aangepakt. Hij had het gewoon met mij kunnen

uitmaken, hij had niet zo'n hufter hoeven zijn die achter de rug van zijn vriendin met een ander neukt. Vreemdgaan is erger dan uitmaken, want daardoor lijkt het alsof je iemand met opzet pijn wilt doen. Het is geen geheim dat de liefde kan verdwijnen, dat relaties op de klippen kunnen lopen. Maar niet op deze manier. Dit verdient niemand. Dit is zo... vernederend. Dat hij me dit aandoet, dat maakt me heel erg kwaad. En die woede stroomt als lava door mijn aderen.

Hij heeft in elk geval niet tegen me gelogen. Daar moet ik bijna om lachen. Dat was hem ook niet gelukt, want ik heb hem zeg maar op heterdaad betrapt. Het was denk ik nog erger geweest als hij ook nog had gelogen, ja toch?

'Hoe lang al?'

'Ik denk niet dat dat...'

'Wat jij denkt, interesseert me sinds ongeveer twee minuten geen ene moer meer, Josh,' onderbreek ik hem op zo'n vinnige toon dat ik er zelf ook versteld van sta. Ik slik moeizaam en wacht af.

Hij perst zijn lippen opeen en monstert mijn gezicht, maar dan bekennt hij aarzelend: 'Sinds oud en nieuw.'

Eerst denk ik dat ik hem verkeerd heb verstaan. Ik weet zeker dat hij gaat zeggen dat hij zich vergist, dat het een foutje is. Totdat het tot me doordringt dat hij inderdaad al bijna drie maanden een ander heeft.

'Wauw,' fluister ik. Ik kan niet voorkomen dat mijn gezicht uit de plooi raakt. Volkomen verbijsterd en met open mond staar ik hem aan. Afgelopen oud en nieuw hebben we voor het eerst niet samen doorgebracht, ik zat bij Jess in Berlijn. En hij had blijkbaar niks beters te doen dan buiten de pot piesen.

'Hoor eens, ik wilde...'

Ik steek mijn hand op om hem tot stilte te manen. Dan sla ik mijn armen om mezelf heen en adem diep in. God, wat ben ik kwaad.

'Wat wilde je? Het aan me vertellen? Kom op, Josh, ik dacht dat we na een relatie van vier jaar wel iets verder waren. Ik dacht trouwens ook dat je een geschikte vent was met iets meer ruggengraat. Ik had liever gehad dat je me al veel eerder had belazerd, en niet pas na zo'n lange tijd.' Ik schud mijn hoofd. 'Een ander? Sinds oud en

nieuw? Dat is wel erg sneu.’ Mijn stem breekt. Je kunt een speld horen vallen, want een paar tellen lang zeggen we geen van beiden iets.

‘Ligt ze te slapen? Ken ik haar?’ Dan bedenk ik me. ‘Weet je, dat wil ik niet eens weten. Is er... is er verder nog iets wat je aan me kwijt wilt?’

Josh blijft me recht aankijken en ik zie dat hij zijn lippen heel even van elkaar doet, maar ze dan weer op elkaar perst. Hij oogt een beetje verloren, bijna berouwvol, maar hij zegt niks. Er komt verdomme geen stom woord uit. Hij heeft me na al die tijd waarin hij me heeft bedonderd helemaal niks te zeggen.

En nu komt het, het verdriet en de ontgoocheling. Nu voel ik me wel gekwetst.

‘Jullie hebben elkaar ongetwijfeld verdiend,’ fluister ik, waarna ik er op krachtiger toon aan toevoeg: ‘En zal ik je nog eens wat vertellen? Die sushi die ik voor ons heb gehaald, die neem ik weer mee.’ Ik steek mijn middelvinger naar hem op, gris met opgeheven hoofd het eten van de tafel en trek snel mijn jas en schoenen aan. De reservesleutel van zijn appartement smijt ik op de plank van zijn kapstok, en ik haal mijn eigen sleutel van zijn sleutelbos af.

Eerst verwacht ik nog dat hij me achterna zal komen, om in elk geval de schijn op te houden dat hij een slecht geweten heeft, of omdat hij misschien toch nog iets voor me voelt. Omdat hij misschien nu de woorden kan vinden die hem net niet invielen. Maar dat gebeurt niet, en ik moet, of ik nu wil of niet, voor mezelf toegeven dat onze relatie niet pas vanavond op de klippen is gelopen. Niet echt...

De volgende middag word ik met opgezwollen ogen en hoofdpijn wakker op mijn doorgezakte en veel te kleine bank. Gisteravond heb ik, na die schok bij Josh thuis, nog een tijdje in gedachten verzonken over straat geworven. Toen vond ik de stad helemaal niet zo mooi en zeker niet magisch.

Met de sushi, de brief uit Phoenix en een flinke portie verontwaardiging dwaalde ik door de buurt, om daarna het eten naar binnen te werken op een bankje op Ferry Plaza, met uitzicht op de Bay

Bridge. Ik ben pas laat thuisgekomen, waar alleen mijn in de wc verdronken telefoon in zijn rijstbadje op me wachtte.

Ik ga hier weg, linksom of rechtsom. San Francisco is weliswaar mooi, maar deze stad heeft me niets meer te bieden. Helemaal niks.

Vandaag nog ga ik de huur opzeggen. Tot nu toe heb ik dat niet gedaan omdat ik nog met de gedachte speelde om zo lang mogelijk hier te blijven. Om Josh tijdens zijn tentamens bij te staan en daarna samen met hem te bepalen hoe we verder wilden gaan. Ik was bereid om voor mijn relatie te vechten, want ooit ben ik namelijk verliefd op hem geworden. Maar als ik nu stilsta bij wat ik voel, dan ben ik dat niet meer. Al een hele tijd niet meer.

Ik vond hem aardig, ik was graag bij hem. Het was leuk en niet ingewikkeld, maar als ik heel eerlijk tegen mezelf moet zijn, was het geen intense liefde, geen hartstocht, en ook de begeerte was al vrij snel verdwenen. Vriendschap, vertrouwen en genegenheid waren er wel, wat voor mij net zoveel betekende. En daarom was ik gisteren toch gekwetst. Josh dacht er blijkbaar anders over, want hij heeft de afgelopen paar maanden alles wat er tussen ons was met voeten getreden.

Het was niet zozeer deze verhouding, maar meer dat hij altijd vond dat ik flexibeler moest zijn en compromissen moest sluiten, terwijl hij daar zelf helemaal niet toe bereid was. Althans niet als het om mij ging. Hij wilde altijd spontaan zijn, hij wilde alleen maar uitgaan en van alles meemaken en snapte niet dat ik daar niet altijd zin in had of er te moe voor was. Of dat ik soms plannen wilde maken of een onderwerp wilde bespreken dat verder in de toekomst lag dan de volgende week. Het was niet erg als hij niet doorhad dat ik behoefte had aan zijn arm om me heen, maar het was voor hem wel een probleem als ik geen zin in seks had.

Het ging niet meer om mij, om mijn wensen, angsten of dromen. Het ging niet meer om ons. We luisterden niet meer naar elkaar en hadden elkaar al een hele tijd niets meer te zeggen.

Sinds ik onverwachts bij hem langs ben gegaan, vraag ik me af hoe dit heb kunnen missen. Waarom het niet meteen tot me is doorgedrongen. Of het me had moeten opvallen dat er een andere vrouw in zijn leven was. Keek hij me soms op een andere manier aan, deed

hij zich anders voor? Was de seks anders? We deden het wel veel minder vaak, maar was het ook anders?

Al dat gepieker brengt me geen steek verder en het is wel duidelijk dat ik geen antwoord op mijn vragen krijg. Ik moet het dus achter me zien te laten, het op een bepaalde manier afsluiten. Dat is gemakkelijker gezegd dan gedaan. Al die vragen hebben geen nut, ik ben niet degene die vreemd is gegaan, en het kan me eigenlijk ook geen moer schelen of me iets had moeten opvallen. Ik heb hem niet gekwetst. Hij mij wel. En hij had naar me toe kunnen komen... Hij had kunnen zeggen dat hij iets miste of dat hij niet meer met me verder wilde. Nee, dat had hij móéten doen! In plaats daarvan koos hij ervoor om bij me te blijven en tegen mij en in zekere zin ook tegen zichzelf te liegen. Als ik bedenk hoe vaak ik na oud en nieuw in zijn bed en in zijn armen heb gelegen, terwijl hij al iets met haar had, draait mijn maag zich om. Wat een vuile rotzak.

Als ik rechtop ga zitten en mijn haar uit mijn gezicht strijk, besef ik dat ik een nieuwe hiv-test moet doen. Aan het begin van onze relatie heb ik Josh overgehaald om zich ook te laten testen. Ik zei dat ik weliswaar aan de pil was, maar dat ik het pas zonder condoom wilde doen nadat hij zich had laten testen. Ik kan de arts in me niet uitschakelen en ik was toen nog blij dat hij dat zonder aarzelen deed. Eerst wilde hij nog wel duidelijk maken dat hij geen hiv kon hebben omdat hij het altijd safe had gedaan, maar ik liet me niet ompraten. Ook met condoom had hij het kunnen oplopen. Die kans is weliswaar klein, maar niet nul. Toen wilde hij, net als ik, nog arts worden, dus dat wist hij. En ook wat dat onderwerp betreft had hij tegen me kunnen liegen. Heel goed zelfs, besef ik nu. Het is het beste als ik me ook op andere soa's laat testen. Het is niet te zeggen of Josh het altijd veilig heeft gedaan met deze nieuwe bedpartner, nieuwe vriendin, wat ze ook is.

Misschien ben ik paranoïde, maar over dit soort ziekten moet je niet te licht denken. De symptomen van hiv zijn weliswaar tegenwoordig goed te behandelen, ervan genezen kun je niet. Het heeft ook niks met vertrouwen of overgevoeligheid te maken. En ook niet met het feit dat ik me nu heel erg rot voel.

'Shit,' vloek ik zacht. Ik wrijf in mijn ogen en uit een kreun. Mijn

lijf voelt aan alsof iemand me na een flinke aanloop van dezelfde brug heeft gesmeten die ik al kauwend op de sushi van een afstandje heb bekeken.

Uitgeput en geradbraakt strijk ik met mijn vingertoppen over mijn slapen, nog altijd niet in staat om te geloven wat er gisteren is gebeurd. Dat het zo is geëindigd. We hebben niet met elkaar gepraat, er is niks uitgelegd. Josh is van het ene op het andere moment uit mijn leven verdwenen, maar nog erger is dat ik dat, besef ik nu, eigenlijk wel prima vind. Soms ontspoot het leven nu eenmaal, ook als je nog zo je best doet om de boel op de rails te houden.

Toch voel ik me niet goed, en ik zou liegen als ik zei dat het wel zo was. En hoewel ik het niet wil, mis ik hem toch. Hij was zo lang een vast bestanddeel van mijn leven. Te lang.

En nu ik aan al die dingen denk - aan hoe het is begonnen en geëindigd, aan wat we met elkaar hadden en wat we, hoewel het niet perfect was, hebben verloren, en aan de grote liefde die waarschijnlijk vanaf het allereerste begin al niet 'voor altijd en eeuwig was' - komen de tranen. Ik haat gewoon alles aan deze situatie en had nooit gedacht dat zoiets mij ooit zou overkomen.

Aan de ene kant wil ik het liefste nu opstaan en eindelijk aan de dag beginnen, maar aan de andere kant wil ik blijven zwelgen in herinneringen, gedachten en vreemde vragen. Dat is oké.

Oké, oké, oké!

Dat geldt ook voor die pijn.

En dus ga ik weer liggen, trek de deken over en om me heen en zet de tv aan. Een of andere documentaire die me geen moer interesseert.

Ik staar naar het scherm, dommel op een bepaald moment in en merk amper dat de tijd voorbijgaat. De uren, deze dag, de hele wereld...